

Arrest

nr. 160 640 van 22 januari 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 10 december 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 november 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot afgifte van een inreisverbod, en van de beslissing van 14 juli 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, alsook van de beslissing van 3 december 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CHACHATRIAN, die loco advocaat L. VAN DE PUTTE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 5 augustus 1974.

Op 21 november 2008 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 30 januari 2009 trouwt de verzoekende partij.

Op 2 februari 2009 heeft de verzoekende partij een aanvraag tot verklaring van inschrijving ingediend in functie van zijn echtgenote.

Op 7 mei 2010 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij een schorsings- en annulatieberoep in. Bij arrest van 23 augustus 2010 met nummer 47 334 verwerpt de Raad het beroep. Bij beschikking van 3 september 2010 met nummer 6 087 van de Raad van State wordt het cassatieberoep ontoelaatbaar verklaard.

Op 14 oktober 2010 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt. Eveneens wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt. De verzoekende partij dient een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in. Bij arrest met nummer 56 268 van 18 februari 2011 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tot nietigverklaring en de vordering tot schorsing.

Op 24 april 2014 wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt.

Op 14 mei 2014 dient de verzoekende partij een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 14 juli 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op grond artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. Dit is de eerste bestreden beslissing. Deze beslissing wordt op 26 november 2014 aan de verzoekende partij betekend. De motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.05.2014 werd ingediend door :

S., S. J. H. [...]

nationaliteit: Pakistan

geboren te Channi Raheem Shah op 05.08.1974

adres: [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert alhier sinds december 2005 te

verblijven. Echter, betrokkene heeft zich geruime tijd bewust genesteld in illegaal verblijf. Bovendien werd hem op 10.03.2008, op 18.05.2010, 06.11.2010 en op 08.05.2014 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar voor de openbare veiligheid zou betekenen en dat hij nog nooit enige veroordeling zou hebben opgelopen; dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene haalt aan dat hij geen enkele band meer zou hebben met zijn land van herkomst, maar legt hiervan geen enkel bewijs van voor. Het lijkt ons bovendien onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 30 jaar in Pakistan en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Ook de bewering dat het in Pakistan nog steeds onrustig en onveilig zou zijn kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene legt geen persoonlijke bewijzen voor die aantonen dat zijn fysieke integriteit in gevaar zou zijn.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mijnheer - ni. dat hij zich zeer goed geïntegreerd zou hebben, dat hij Nederlandse lessen heeft gevolgd, dat hij werkbereid zou zijn en dat hij een getuigenverklaring kan voorleggen - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980"

Op 26 november 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de tweede bestreden beslissing die op 26 november 2014 aan de verzoekende partij betekend wordt. De motieven van deze beslissing luiden als volgt:

"Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer(1), die verklaart te heten(1):

naam: S. [...]

voornaam: S. J. H. [...]

geboortedatum: 05.08.1974

geboorteplaats: Channi Raheem Shah

nationaliteit: Pakistan

In voorkomend geval, ALIAS:

S.. J. H. S. [...] - 05.05.1974 te Channi Reheem Shah - nationaliteit: Pakistan

S.. S. J. H. [...] - 05.08.1974 te Channi Raheem Shah - nationaliteit: Pakistan

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 27 :

x Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

x Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

x artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

x artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten (betekend op 10/03/2008, 06/11/2010, 18/05/2010, 08/05/2014).

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene heeft op 14/03/2007 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9.3 van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 25/02/2008 . Deze beslissing is op 10/03/2008 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 5 dagen.

Betrokkene heeft op 21/11/2008 een 1ste regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd ongegrond verklaard op 14/10/2010 . Deze beslissing is op 06/11/2010 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 30 dagen.

Op 02/02/2009 heeft betrokkene een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van en Burger van de Unie ingediend op basis van zijn huwelijk met een Belgische onderdane (bijlage 19). Op 23/07/2009 werd hij in het bezit gesteld van een F-kaart (nr. BB045201794) geldig tot 08/07/2014. Op 07/05/2010 nam de DVZ een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden van betrokkene om redenen van het niet bestaan van een familiale cel (bijlage 21, geldig 30 dagen) . Deze beslissing is op 18/05/2010 aan betrokkene betekend. Het huwelijk werd op 11/05/2010 door een vonnis van de Rechtbank van Eerste aanleg te Kortrijk, nietig verklaard. Betrokkene heeft dus de procedure gezinshereniging misbruikt om een verblijfsrecht voor betrokkene te bekomen en heeft daarbij gebruik gemaakt van valse en misleidende informatie. Zijn frauduleuze intentie blijkt duidelijk uit voornoemd vonnis. Als een gevolg van het algemeen rechtsprincipe 'fraus omnia corrumpit' werd zijn verblijfsrecht in het Rijk ingetrokken. Betrokkene kreeg deze beslissing betekend op 18/05/2010, met

een bevel om het grondgebied te betekenen (bijlage 21, geldig 30 dagen). Op 15/06/2010 heeft betrokkene vervolgens een beroep tegen de beslissing van DVZ ingediend bij de RW. Dit beroep werd definitief verworpen op 23/07/2010 door RW. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene heeft op 14/02/2014 een 2de regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 24/04/2014. Deze beslissing is op 08/05/2014 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 30 dagen.

Betrokkene heeft op 14/05/2014 een 3de regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 14/07/2014. Deze beslissing is op 26/11/2014 aan betrokkene betekend.

Betrokkene werd door de stad Brugge geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden :

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten (betekend op 10/03/2008, 06/11/2010, 18/05/2010, 08/05/2014).

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, S. G. [...], Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
de Politiecommissaris van de politie van Brugge
en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Brugge
de betrokkene, S.. S. J. H. [...] op te sluiten in het gesloten centrum te Brugge.“

Op 26 november 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor de duur van vier jaar. Dit is de derde bestreden beslissing die eveneens op 26 november 2014 aan de verzoekende partij betekend wordt. De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

“Aan de heer(1), die verklaart te heten(1):

naam: S. [...]

voornaam: S. J. H. [...]

geboortedatum: 05.08.1974

geboorteplaats: Channi Raheem Shah

nationaliteit: Pakistan

In voorkomend geval, ALIAS:

S. J. H. S. [...] - 05.05.1974 te Channi Reheem Shah - nationaliteit: Pakistan

S. S. J. H. [...] - 05.08.1974 te Channi Raheem Shah - nationaliteit: Pakistan

wordt inreisverbod voor 4 (vier) jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 26.11.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.⁽²⁾

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

x artikel 74/11, §1, derde lid, van gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van vier jaar omdat betrokkene fraude heeft gepleegd of onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

□ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

x 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven heeft aan de bevelen om het grondgebied te verlaten die hem betekend werden op 10/03/2008, 06/11/2010, 18/05/2010, 08/05/2014. Er werd dus niet voldaan aan de terugkeerverplichting. Betrokkene werd nochtans door de stad Dendermonde geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procédure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Daarnaast heeft betrokkene op 02/02/2009 een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van en Burger van de Unie ingediend op basis van zijn huwelijk met een Belgische onderdane (bijlage 19). Op 23/07/2009 werd hij in het bezit gesteld van een F-kaart (nr. BB045201794) geldig tot 08/07/2014. Op 07/05/2010 nam de DVZ een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden van betrokkene om redenen van het niet bestaan van een familiale cel (bijlage 21, geldig 30 dagen). Deze beslissing is op 18/05/2010 aan betrokkene betekend. Het huwelijk werd op 11/05/2010 door een vonnis van de Rechtbank van Eerste aanleg te Kortrijk, nietig verklaard. Betrokkene heeft dus de procedure gezinshereniging misbruikt om een verblijfsrecht voor betrokkene te bekomen en heeft daarbij gebruik gemaakt van valse en misleidende informatie. Zijn frauduleuze intentie blijkt duidelijk uit voornoemd vonnis. Als een gevolg van het algemeen rechtsprincipe 'fraus omnia corrumpit' werd zijn verblijfsrecht in het Rijk ingetrokken. Betrokkene kreeg deze beslissing betekend op 18/05/2010, met een bevel om het grondgebied te betekenen (bijlage 21, geldig 30 dagen). Op 15/06/2010 heeft betrokkene vervolgens een beroep tegen de beslissing van DVZ ingediend bij de RW. Dit beroep werd definitief verworpen op 23/07/2010 door RW. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende vier jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.

Om die redenen wordt aan betrokkene een inreisverbod van vier jaar opgelegd."

Op 26 november 2014 wordt een attest van afneming van een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aan de verzoekende partij uitgereikt (bijlage 37). Deze beslissing wordt op 26 november 2014 aan de verzoekende partij betekend. Dit is de vierde bestreden beslissing.

Op 3 december 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt op 4 december 2014 aan de verzoekende partij betekend. Dit is de

vijfde bestreden beslissing. Eveneens wordt op dezelfde dag een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats genomen. Dit is de zesde bestreden beslissing.

2. Het voorwerp van het beroep

2.1. De omvang van een annulatieberoep moet in de eerste plaats worden bepaald aan de hand van de inhoud en de bewoordingen van het inleidend verzoekschrift (RvS 27 januari 2004, nr. 127.436). In het verzoekschrift wordt het volgende gesteld *“Verzoeker heeft hierbij de eer een verzoekschrift ter indiening van een beroep tot nietigverklaring en schorsing over te maken op grond van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen tegen de beslissingen van 14.7.2014, 26.11.2014 en 3.12.2014(ref 6397418) hem betekend op 26.11.2014 door de heer S. G. [...] en mevr. N. B. [...] attaché, en op 4.12.2014 door mevrouw C. S. [...] namens de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke integratie waarbij hem een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering werd betekend + inreisverbod 4 jaar en dat verder ook zijn verzoek art 9 ter paragraaf 3-4° dd. 14.5.2014 afgewezen werd.”* Het enig middel van de verzoekende partij heeft betrekking op een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en de verzoekende partij het heeft over *“de thans bestreden beslissing volgde immers op een eerder verzoek van verzoeker van 14.05.2014.”* Voorts voegt de verzoekende partij de volgende beslissingen in haar bijlagen toe: de beslissing van 14 juli 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op grond artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt, de beslissing van 26 november 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, de beslissing van 26 november 2014 waarbij een inreisverbod voor de duur van 4 jaar aan de verzoekende partij wordt opgelegd, de bijlage 37 waarbij een attest van een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt afgenomen, de beslissing van 3 december 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing van 3 december 2014 tot vasthouding in een welbepaalde plaats.

Gelet op de onduidelijke bewoordingen in het verzoekschrift en de bijlagen van het verzoekschrift wordt ter terechtzitting aan de advocaat van de verzoekende partij de vraag gesteld welke beslissingen precies het voorwerp uitmaken van het huidig beroep. De verzoekende partij stelt uitdrukkelijk dat het voorwerp van haar beroep is beperkt tot de beslissing van 14 juli 2014 waarbij een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard – waarbij de verzoekende partij bevestigt dat zij in haar verzoekschrift foutief melding maakt van een beslissing op grond van artikel 9ter van voormelde wet –, de beslissing van 26 november 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing van 26 november 2015 tot het opleggen van een inreisverbod. Bijgevolg zal de Raad zich dan ook beperken tot een wettigheidstoetsing van de op de terechtzitting van 25 november 2015 opgesomde beslissingen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Wat betreft de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering moet de Raad ambtshalve duiden dat een vreemdeling, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet, tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering in overeenstemming is met de wet. Een beroep bij de Raad dat erop gericht is de vernietiging en de schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing tot vasthouding is bijgevolg onontvankelijk.

3.2. Gelet op hetgeen gesteld in punt 4 van onderhavig arrest, dienen de opgeworpen exceptie van de verwerende partij met betrekking tot het gebrek aan samenhang en gebrek aan een middel niet besproken te worden.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Uit een lezing van het middel blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de eerste bestreden beslissing betwist. Bijgevolg voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

4.1.1. De verzoekende partij licht haar middel als volgt toe:

“Verzoeker verblijft thans ruim NEGEN JAAR in België. (aangekomen in december 2005) Dit is een uiterst lange termijn, zodat het menselijkerwijze onredelijk zou zijn om hem alhier een verder verblijf onmogelijk te maken.

Verzoeker heeft zich hier zeer goed geïntegreerd zoals blijkt uit de bijgevoegde stukken.

Dat de dienst Vreemdelingenzaken ten onrechte de vordering art 9 bis van verzoeker heeft afgewezen.

Dat verzoeker voldoet aan de criteria 2.8.A en 2.8.B door, enerzijds zijn verblijf alhier sedert meerdere jaren en anderzijds door zijn tewerkstelling.(zie stukken)

Verzoeker verblijft aldus nu reeds meer dan 9 jaar in België en heeft thans geen enkele band meer met zijn land van herkomst.

Dat FOD Binnenlandse zaken in haar bestreden beslissing o.a. ten onrechte verwijst naar een verstekvonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg van Kortrijk dd.11.5.2010 waarbij het Belgisch huwelijk van verzoeker met mevrouw C. D. [...] nietig werd verklaard.

Bij dagvaarding van 10 juni 2010 heeft verzoeker VERZET aangetekend tegen het hierboven gemelde verstekvonnis.

De nietigverklaring waarnaar de dienst Vreemdelingenzaken verwijst is op vandaag nog niet definitief! Dit argument van Vreemdelingenzaken gaat bijgevolg niet op.

Dat verzoeker in casu daarnaast nog een verzoek art 9 bis heeft ingediend bij de Dienst bevolking Brugge welke op 10 juli 2014 doorgefaxt werd naar FOD Binnenlandse Zaken, Antwerpse Steenweg 59 B te 1000 Brussel WAAROP OP HEDEN NOG GEEN BESLISSING IS TUSSENGEKOMEN.

De thans bestreden beslissing volgde immers op eerder verzoek van verzoeker van 14.5.2014.

Dat verzoeker zich intussentijd zeer goed geïntegreerd heeft in België.

Dat hij niet op kosten van de maatschappij leeft doch vast werk heeft.

Dat hij bovendien een certificaat inburgering bekwaam en schoolattest voorlegt.

Dat verzoeker hier geen gevaar betekent voor de openbare veiligheid en hij tot op heden nog nooit een veroordeling heeft opgelopen.

Dat de vordering van verzoeker om de hoger genoemde redenen gegrond dient te worden verklaard.”

4.1.2. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij meent dat de verwerende partij ten onrechte de aanvraag op grond van artikel 9bis afgewezen heeft, daar ze voldoet aan de criteria 2.8.A en 2.8.B.. De verzoekende partij wijst erop dat ze hier al jaren verblijft en tewerkgesteld is. Ook benadrukt ze dat ze geen enkele band met haar land van herkomst heeft en dat ze verzet aangetekend heeft tegen het arrest van de rechtbank van eerste aanleg van Kortrijk van 11 mei 2010 waarbij haar huwelijk met mevrouw C.D. nietig wordt verklaard.

De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Nazicht van de materiële motiveringsplicht dient bijgevolg te gebeuren in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of de aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. Buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor de vreemdeling bijzonder moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Waar de verzoekende partij ten aanzien van de eerste bestreden beslissing, met name de beslissing van de gemachtigde waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt, stelt dat ze voldoet aan de voorwaarden van de criteria 2.8.A en 2.8.B wijst de Raad op hetgeen dat volgt. In zoverre de verzoekende partij hiermee verwijst naar de instructies van 19 juli 2009, wordt erop gewezen dat voormelde instructie door de Raad van State bij arrest van 9 december 2009 met nummer 198.769 vernietigd werd. Aangezien de Raad van State in zijn arrest vaststelde dat voormelde instructie een miskenning inhield van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en deze instructie ingevolge de vernietiging dient te worden geacht nooit te hebben bestaan kon de verwerende partij er dan ook geen toepassing van maken. Waar de verzoekende partij er zich in se over beklagt dat zij niet de toepassing krijgt van criteria van de instructie van 19 juli 2009 terwijl zij hier wel aan voldoet, dient de Raad aldus op te merken dat hij niet kan toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd of vrijstelling verleend wordt van wettelijk vereiste voorwaarden. Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de bedoelde instructies. Hieruit kan geen rechtsmiddel geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en

218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745).

Wat de lange duur van haar verblijf betreft, haar tewerkstelling en het gegeven dat ze geen enkele band meer zou hebben met haar land van herkomst, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing wordt uiteengezet waarom hiermee geen rekening gehouden kan worden. Bijgevolg beperkt de verzoekende partij zich echter tot een herhaling van de elementen die zij in haar aanvraag naar voren bracht en die reeds door de verwerende partij beoordeeld werden, en dit zonder de afzonderlijke beoordeling die de verwerende partij omtrent elk van deze elementen heeft doorgevoerd *in concreto* te weerleggen of aannemelijk te maken dat deze beoordeling de redelijkheid te buiten gaat. In de eerste bestreden beslissing wordt immers uitdrukkelijk gesteld dat: *“Betrokkene beweert dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert alhier sinds december 2005 te verblijven. Echter, betrokkene heeft zich geruime tijd bewust genesteld in illegaal verblijf. Bovendien werd hem op 10.03.2008, op 18.05.2010, 06.11.2010 en op 08.05.2014 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.*

[...]

Betrokkene haalt aan dat hij geen enkele band meer zou hebben met zijn land van herkomst, maar legt hiervan geen enkel bewijs van voor. Het lijkt ons bovendien onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 30 jaar in Pakistan en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

[...]

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mijnheer - ni. dat hij zich zeer goed geïntegreerd zou hebben, dat hij Nederlandse lessen heeft gevolgd, dat hij werkbereid zou zijn en dat hij een getuigenverklaring kan voorleggen - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980”.

De Raad stelt echter vast dat op al deze als buitengewone omstandigheid naar voren gebrachte elementen uitdrukkelijk wordt geantwoord in de bestreden beslissing. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat omtrent deze elementen niet voldoende of afdoende gemotiveerd zou zijn of dat de gemachtigde onzorgvuldig zou zijn geweest. Door opnieuw de elementen in haar verzoekschrift te herhalen, zonder in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing, nodigt de verzoekende partij de Raad uit om de voorgelegde elementen in het kader van de buitengewone omstandigheden opnieuw te beoordelen, wat een opportuniteitsonderzoek inhoudt, hetgeen niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort.

Waar de verzoekende partij voorts stelt dat ze verzet aangetekend bij dagvaarding van 10 juni 2010 tegen het vonnis van 11 mei 2010 van de rechtbank van eerste aanleg van Kortrijk waarbij haar huwelijk met C.D. nietig wordt verklaard, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij dit niet voor het nemen van de bestreden beslissingen aan de verwerende partij heeft meegedeeld en bijgevolg de verwerende partij niet kan verwijten hiermee geen rekening te hebben gehouden. Daarenboven wijst de Raad erop dat het een blote bewering is die niet door een begin van bewijs gestaafd wordt.

Voor het overige worden er geen andere middelen aangehaald, ook niet tegen het bevel om het grondgebied en de beslissing tot vasthouding.

Het middel zo al ontvankelijk, is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig januari tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. RYCKASEYS